

Kjöbenhavnsposten.

Redigeret og udgiven af A. P. Liunge.

10de Aarg. Løvedag d. 10. September 1836. № 258.

Forsendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten saavel i Danmark som i Hertugdømmerne.

De holsteenske Provindsial-Stænders Tidende,

som Surrogat for Forhandlingernes Offentlighed.

Af den Deputerede Løck i Tønder.

Tarda sunt, quae in commune expostulantur: pri-
vatam gratiam statim mereare, statim recipias.

Tac. Annal. I. 28.

(Stuttet.)

Stuttelig maa man ikke lade ubemærket, at der — i det mindste her, og efter Forsyden og saa i Slesvig — maa gives Redactionen Medhjelpere til den første Udarbejdelse af Stændertidenden, hvorved da dermed forenes en ganske fremmed Ingrediens i disse Medhjælperes Anskuelser. De maae besidde en høj Grad af Selvfornægtelse, naar deres Arbejde ikke skal antage Farven af deres subjective Anskuelser. Man indvende ikke, Redactoren kan jo stryge og forandre. Det er ikke saa let gjort, Tingene ligger ikke i enkelte Ord og Bendinger, men udfordrer derimod for det meste aldeles Samarbejdelse, hvortil Redactoren ofte hverken har Tid eller Lust, thi et saadant Arbejde er det mest utaknemlige, der kan gives.

Og alligevel skal et saadant Blad tilfredsstille Folket? dermed skal det være afspilst for sine Forbringere paa Underretning om sine Deputeredes Gjøren og Løden? Ravnens Hemmeligholdelse vil jeg her slet ikke tale om. Uden Tvivl vilde det erkendes, hvor uærdig Snigveien til at omgaae disse vilde være og Forsigtighedsreglen, som derved endog vilde tabe sin Virkning, i Fremtiden ophæves: men selv da vedblive endnu alle ovenfor badlede Mangler, der fremstille Stændertidenden, som kun et Semulacrum af Offentlighed.

Hvorfor, o hvorfor denne Tilbageholdenhed? denne smertende Mistro? Hvor ganske anderledes vilde en aabenhjertig, umistænksom Imødekommen have virket paa Folket. Kun en fuldkommen Tillid kan vække Overbeviisningen om, at man tragter efter dets Vel, at ingen

Bihensigter ligge i Baghold. Forbeholdninger, Indskrænkninger af Offentligheden vække nødvendigvis Mistanken om, at man har noget at skjule, og smertner, saa meget mere, som Folket vistnok ikke fortjener nogen Mistanke, da det har retfærdig Forbring paa, ikke blot at affisces med en Art af Offentlighed.

En saadan Art (eller Usart) er ligeledes den saa meget omtalte Trykning af Protocolterne. Imod denne gjelder, hvad jeg allerede ovenfor har bemærket om deres Indholds nødvendige Mangelfuldhed; og ikke mindre den ligeledes uundgaaelige Forsinkelse af deres Udgivelse. Der gives intet useilbarligere Middel til at dræbe Folkets Deeltagelse for Forhandlingerne, end denne Efterløben; — eller er dette Hensigten? anseer man det for farligt, at Stænderforsamlingens Stemme understøttes af den offentlige Mening? Denne og de følgende Bemærkninger overskrider den egentlige Bebrejdelse i denne Artikel, som nærmest kun har den negative Tendents at vise, at Stændertidenden som Surrogat for Offentligheden ikke kan tilfredsstille; imidlertid ligger Spørgsmaalet: hvad der da skulde skee, altfor nær, til her ganske at forbigaaes. Fremset har det Svar vist ogsaa allerede tidnok været: Man følge den lige jævne Vej, ophæve de Deputeredes Indspærrer, aabne Stændersalens Døre, bevise Folket og dets Repræsentanter ikke blot halv men fuldkommen Tillid. „Det have vi hørt halvtredstindstyve Gange“, raaber den utaalmodige Læser. Ja vel; men hvor ofte maa man gjentage en Tale, for at den kan høres af dem, der ikke ville høre? Modsigelsen have vi ogsaa hørt halvtredstindstyve Gange, og Brudstykket af den viborgske Slutningstale gjentager den, at der i Stændersalen dog kun vilde indfinde sig saa Tilhørere, og at disse ikke vilde fremme den attraaede Offentlighed. Uvilkaarlig paatrænger sig her det Spørgsmaal: er Sagen saa ubetydelig, hvorfor da denne absolute heftige Modstræben? saa lad det Par Mennecker komme ind, det er jo ligegyldigt, om de ere der eller ei. Imidlertid har saavel jeg (Holst. Stændert., Sp. 390 n. L.) som Andre, maaskee ogsaa allerede halvtredstindstyve Gange, bemærket, at det er den periodiske Presse, hvorved

med blaa Hue. Andet Løb. Sweepsakes for 2aarige Heste, 2000 Alen, 20 Rbd. r. S. Indsats, halv ft., Fuldblodsheste ubetullede. Første Hest 1 Pokal, anden Hest 50 Rbd. r. S. af Stakes; Hr. Grev Piper: Miss Foot, lysebrun Hoppe, efter Young Camel og en Mecklenburger Hoppe, brun og blaa og blaa Hue; Hr. v. Schestved: Søster til Dodona, brun Hoppe, efter Palemon og en Frederiksborg Hoppe, gul med sort Hue; Hr. Inspecteur Lorenzen: Pearl, lysebrun Hoppe, efter Palemon og en Landhoppe, sort med sort Hue; Hr. O. Petersen: Heghlowk, Furchingst, efter Palemon og en Svanakker-Hoppe, blaa og rød med rød Hue; Hr. Berider Forstmann: Lady Elizabeth, mørkebrun Hoppe, efter Logic og en Poiso's Hoppe, grøn og hvid med sort Hue. Tredie Løb for Heste tilførende Bøner, 3000 Alen, uden Vægtbestemmelse, Hestene beviistigen fødte i Sjælland. Første Hest 100 Rbd. anden Hest 60 Rbd., tredie Hest 30 Rbd. r. S. Gaardmand Hendrik Lund, mørkerød Hoppe, 5 Kar; Gaardm. Ole Hansen, sort Hoppe, 9 Kar; Samme, mørkegraa Hoppe, 3 Kar; Gaardm. J. Graham, sort Hingst, 9 Kar. Fjerde Løb om en Pokal, udsat af Sendes Majestæt Dronningen, for 3aarige og ældre Fuldblodsheste. Vægt efter Alderen. 5000 Alen. Hr. Grev Piper: Don Juan, brun Fuldblodshingst, 4 Kar, efter Schuffler og Young-Lily, blaa og brun med blaa Hue; Hr. Vølkers: Miss Bell, sort Fuldblodshoppe, 4 Kar, efter Lottery og Belinda, staalgraa med sort Hue; Hr. O. Petersen: Britania, mørkebrun Fuldblodshoppe, 4 Kar, efter Wawerley og Moderen Britania, blaa og hvid med blaa Hue; Hr. Fischer: lysebrun Fuldblodshoppe, 3 Kar, efter Brutendorf og Bubastes Moder, rød og blaa med blaa Hue. Femte Løb. Sweepsakes for Heste af enhver Alder, Fuldblodsheste ubetullede, 6000 A., Vægt efter Alderen. 20 Rbd. r. S. Indsats, halv ft. Første Hest 200 Rbd., anden Hest 50 Rbd. af Stakes. Hr. G. v. Cronstern: Octavia, graa Halvblodshoppe, 6 Kar, efter Antonin og Mary, blaa og hvid med sort Hue; Hr. O. Petersen: Herodia, Furchoppe, 6 Kar, efter Herod og Y Miss Rosa, sort og gul med sort Hue; Hr. Ricutn. Cornerhjelm: Lady Orville, graa Hoppe, 6 Kar, efter Orville og Silvertail, gul og blaa. — Ved det første Løb igaar blev Heghlowk første Hest og Grev Pipers Miss Foot anden; i det andet Løb vandt Hr. Petersens Fortunata, med Ecthed første Premie, Grev Petersdors's Nimrod fik anden Premie; i Bondeløbet vandt J. Grahams bekjendte 9 Aars gamle Hingst Pokalen; det fjerde Løb var det interessanteste, Hr. v. Cronsterns graa Halvblodshoppe Octavia seirede med et Hestehoved over Hr. Fischers lysebrune Fuldblodshoppe efter Brutendorf.

— En fransk Journal indeholder i en Artikel „tydske Kunstnere i Rom“ nogle Bemærkninger om Thorvaldsen, hvoraf vi optage følgende: Thorvaldsen besidder i hoi Grad en meget sjelden Egenskab: en aandsfuld Digters Opfindelses-evne forenet med en fuldkommen Sculptur. Hvor ophøiet hans Idee end er, finder den dog steds en Form, som intet borttager af dens Storhed. Det er imidlertid at beklage, at han ikke ligesaa fuldkommen har tilegnet sig den mekaniske Deel af Konsten. Mange af vore yngre Kunstnere kunne med Rette rose sig af at udføre bedre end Thorvaldsen; hans Ideer have saaledes bemægtiget sig ham, at han undertiden overseer den fuldenste Detail. Efterat Thorvaldsens Talent er blevet erkjendt, er det hæderlig blevet paafjønnet af Euro-as Fyrster; Bestillinger indløbe til ham fra alle Kanter; der

kommer ingen Fremmed til Rom uden at besee hans Attelier, ligesaa vel som de gamle Monumenter. Og uagtet alle disse Gresbeviisninger, uagtet hans store Formue beboer han endnu det Bærelse, som han leiede ved sin Ankomst til Rom for 40 Aar siden, og hvori han tilbragte sin Ungdom ene og ubekjendt. Han eier en stor Mængde moderne Malerier for største Deel tydske, som han har kjøbt af de unge Kunstnere. Foruden hans kostbare Medailler og alle hans Antiquiteter, der ere bestemte for Museet i hans Fødeby Kjøbenhavn, er en stor Deel af hans Formue ligeledes bestemt for Konstacademiet sammesteds, den anden Halvdeel tilfalder hans Datter, der er gift med en dansk Adelsmand. Skjøndt hans store Ansæelse gjør ham afholdt i ethvert Selskab, elsker han kun lidt den store Verden. En Spadseregang til Pincio og Samtaler med nogle gamle Venner udfylde sædvanlig hans Aftener. Hans Reiser til Udlandet ere meget sjelden; hvor stor end den sønlige Kjerlighed er, han steds bevarer for sit Fødeland, er dog Rom for bestandig bleven hans valgte Fædreland.

— Fra Christiania skrives under 26de August, at Thorvaldsens til Trondhiems Domkirke forærede Kristus skal paa Transporten have mistet en Haand og være skæmmet ved Diepletter; man skal staae i Underhandling med den norske Billedhugger Niffelsen om, at han skal komme til Trondhjem og reparere Billedet, men man er endnu ikke bleven enig om Biltæarene. Det er en ugunstig Skjebne, der hviler over de ærværdige Levninger af Norges første Dom!

(Den Constitutionelle.)

Miscellanea. — „Don José Maria Calatrava, Spaniens ny Premierminister er en 80aarig Dling af liden Statur og meget bruun Ansigtssarve. Han er født i Estremadura, og besidder ganske den for hiin Provinsses Beboere eiendommelige Charakter: Forskillelse, Høngjerrighed og uroklælig Fasthed i sine Foretagender. Som Deputeret stod han fra 1820—23 steds i Spidsen for det Ferdinand VII fiendtlige Parti; som Minister hidrog han væsentligen til Fortængelsen af Kongens Fangenskab i Cabix. Den Lykke, han har gjort som Taler, har han snarere sin Dialektik og Sæbed, end sin Bektalenhed at takke for. Da Cabix 1823 overgav sig til Hertug af Angouleme, flygtede han, der steds havde lagt sit Hæd til Kongen for Dagen, til England, hvorfra han efter Kongens Død blev tilbagekaldt af Dronningen og overøst med Naadesbeviisninger.“ Gazette de France, hvoraf denne Notits er tagen, er som bekjendt earlistisk sindet, saa dens Efterretninger om Modpartiet just ikke ere noget Evangelium. — I Slutningen af forrige Maaned ankom til München fra Rom den colossale Model til Kurfyrst Max Emauels Statue til Hest, som efter Thorvaldsens Skizze er bleven udarbejdet i Rom af Mathiz, en ung Kunstner fra Berlin. Modellen er bleven opstillet i det kongl. Metalstøberi af Hr. Stiglmaier, Inspecturen over samme og afgiver et imponerende Skue, som uden Tvivl endnu i hoi Grad vil forøges naar den er fuldført i Metal. Den berømte Fyrstes (Stamsfaderens for det bayeriske Kongehuus) hele daadfulde Liv ligger udtrykt i dette hans alvorlige og dog ikke uventlige Ansigt, i hans noget høiede og dog Kraftfulde Holdning, og giver denne Figur Præget af et af Thorvaldsens fortrinligste Mesterværker, som for Wittelsbacher-Pladsen, hvor den er bestemt at opreises, vil blive en uforgængelig Pryd. Kongen af Bayern har efter Modellens Ankomst allerede flere Gange taget den i Diesyn og derved be-